

Gió bắc mưa phùn

Suốt từ ngày quen biết, sự bức bối luôn là cảm giác đeo bám cô gái, khiến cô gái tự hỏi người đàn ông này là cái gì mà khiến cô vừa muốt tát vào mặt anh ta, lại vừa muốn được anh ta ve vuốt bằng thứ ngôn từ bặm trợn mà anh ta cố tình tạo ra. Nhưng lúc này đây, cái thời khắc đêm lạnh tê tái, anh ta đã thật dịu dàng.

- Làm người yêu tôi nhé!

Người đàn ông bất ngờ nắm chặt tay cô gái, đôi mắt si mê vừa khẩn khoản vừa như mệnh lệnh. Đây mới là chén rượu thứ hai. Mưa phùn bảng lảng rơi thành từng mảng trắng mỏng xung quanh quầng sáng phát ra từ ngọn đèn đường. Ngoài hồ, gió của những ngày đại hàn thổi vào, làm tung những chiếc khăn quàng cổ, ớn lạnh.

Mưa ngòn ngọt buốt. Người đàn ông và cô gái, đang ngồi bên quán cóc nhìn ra hồ. Họ vừa uống rượu, vừa run lấy bắp. Tóc cô gái ngàn ngạt ướt, người co lại trong chiếc áo choàng đen dài tới đầu gối, cố chối bỏ thứ nhiệt độ làm cho người ta phát điên vì thêm một bếp lửa này.

- Làm người yêu tôi nhé!

Cô gái, lúc này mới cảm nhận được sự rành rọt trong câu nói, giật bản mình. Cố rút tay về mà không được, hoặc là chưa cố gắng lắm trong việc rút tay về. Cô gái im lặng mấy giây. Rồi trong phút chốc, mặc xác ý nghĩ đang cần được sưởi ấm, mặc xác ý nghĩ đang cần một bờ vai và vòng tay thật chặt để thoát khỏi một cơn đau vừa đến trong những ngày hôm qua, cô gái rút được tay về, bằng sức mạnh của sự hồ nghi rất từng trải của con gái.

Tóc cô gái xoa xuống mặt. Cô nói bằng thứ giọng cứng cỏi đã học được từ những lần từ chối bao lời tỏ tình rong chơi:

- Tôi đã có người yêu!

Thực ra, cô gái vừa phải gọi một người - cái người tưởng có thể chết vì cô, là

người yêu cũ. Cô gái thấy đau, vì cô bỏ người yêu đi mà không nghe người yêu gọi lại. Đúng hơn, phải bỏ nhau chỉ vì những điều ngớ ngẩn chẳng liên quan gì đến tình yêu.

Thực tế, có quá nhiều rào cản để 2 người yêu nhau có thể ở chung với nhau trong một căn nhà, một cách hợp pháp. Và chẳng biết làm gì hơn ngoài sự chấp nhận điên rồ. Khi người ta vẫn còn âm ỉ đau vì một sự kết thúc, có nghĩa sự tự do chưa tìm đến với họ. Cô gái vẫn còn yêu, dẫu biết rằng mình vừa đánh mất. Và cô thấy yêu người khác trong khi mình đang đau về mối tình cũ, là một điều không thể, ngoài khả năng cho dù đó là cách tốt nhất để quên.

Người đàn ông ngồi xích lại, kéo đôi tay đang run lên vì lạnh ra khỏi bọc cô gái, ôm nó vào lòng mình, rồi giọng nói thơm mùi rượu:

- Tôi không cần biết cô đã có người yêu, không cần biết! Làm người yêu tôi nhé!

- Tôi không thể! - Cô gái thốt lên. Nhưng bàn tay vẫn nắm gọn trong đôi găng tay len của người đàn ông có đôi mắt giấu nhiều sự thật.

Trời lạnh quá. Cả hai đang co ro và cùng lặng im, buông trôi hay là chờ đợi không biết nữa. Không biết tim người đàn ông có đập mạnh, không biết mắt cô gái có long lanh, chỉ biết rằng, họ đang ngồi sát vào nhau, mặt người đàn ông rụi vào tóc cô gái, còn cô gái thì quay mặt đi, bình thản nhưng lại đầy xôn xao và nghi vấn. Chỉ cần cô gái quay mặt lại, là họ hôn nhau, không thể nào khác được.

- Có hai loại người tôi chẳng bao giờ tin khi họ nói lời yêu - lại giọng cứng cỏi và tỉnh táo.

- Là như thế nào? - Người đàn ông bóp nhẹ tay cô gái.

- Kẻ đa tình, và bọn văn, thi sỹ.

- Tôi chẳng là ai trong số đó! Không bỗng dưng mà tôi bỏ việc để đi chơi với cô, không bỗng dưng mà tôi ngoan ngoãn để cho cô sai bảo...

Cô gái nhìn thật nhanh vào đôi mắt giấu sau cặp kính - chỉ đọc được 2 chữ si tình. Chẳng phải là người đàn ông này đã ở bên cạnh cô những buổi chiều có mưa buốt như kim tiêm châm vào mặt hay sao? Chẳng phải cả 2 đã có những cuộc trò chuyện thật quái dị để thỏa mãn sự khác người, thỏa mãn sự phức tạp trong cái túi nội tâm bề bộn? Cả cái cách xưng hô “anh - tôi”, “cô - tôi” đầy kịch bản, và những cuộc cãi vã theo những cách kỳ lạ của nhau, cũng là một sự chiều chuộng nhau lý thú đấy thôi?

Suốt từ ngày quen biết, sự bức bối luôn là cảm giác đeo bám cô gái, khiến cô gái tự hỏi người đàn ông này là cái gì mà khiến cô vừa muốt tát vào mặt anh ta, lại vừa muốn được anh ta ve vuốt bằng thứ ngôn từ bậm trợn mà anh ta cố tình tạo ra. Nhưng lúc này đây, cái thời khắc đêm lạnh tê tái, anh ta đã thật dịu dàng.

- Làm người yêu tôi nhé!

Rượu khiến lòng cô gái u mê ngả nghiêng, nhưng lại sợ mình ngốc nghếch. Rồi lại sợ mình quá hoài nghi.

Từng cơn gió ngoài hồ phả vào mặt, giống như hơi nước đá từ tủ lạnh ào ra khi cửa mở. Đến mức, dù muốn hay không, cũng thật khó để từ chối 1 bàn tay ấm.

- Tôi đưa em về nhé?

Đường về nhà thật xa. Mà gió và mưa thì buốt nghiệt buốt ngã. Tay cô gái nắm gọn trong túi áo người đàn ông, như là không thể nào khác được. Người đàn ông nào cũng giống nhau ở cái cách rút trộm tay con gái từ túi áo cô ta. Và các cô gái thì lại luôn khác nhau, khi mà tay cô ta chạm vào lưng hay bụng của người đàn ông trước mặt, thì cô gái này đón nhận như một hạnh phúc, cô gái kia thấy khiếp sợ, cô gái khác lại thấy dừng dừng.

Lúc này, là một cô gái vừa chia tay người yêu và thấy mình rất lạnh. Cái suy nghĩ không ôm, không hôn ai ngoài người yêu mình, luôn thường trực trong đầu các cô gái, nhưng sự thật, các cô luôn bị xếp đặt vào những tình thế phá vỡ lời tự hứa ấy. Mà đàn ông có bao giờ thật lòng với những thứ quá dễ dàng,

cho dù là có hàng trăm cách để biện hộ vì sao thế này vì sao thế kia.

Trong giây phút nhận ra túi áo của người đàn ông quá nông so với túi áo của người mà cô đang phải gọi là người yêu cũ, còn cặp mắt anh ta nhìn trộm qua gương, thì lại thấy giấu quá nhiều bí mật, một cách không thể không hồ nghi, làm cô gái nghĩ có lẽ mình đang điên rồ.

- Dừng xe lại! - cái giọng tỏ ra uy quyền.

Người đàn ông tắt xe vào lề đường. Cả hai đứng lên vỉa hè kín gió, nhưng hai hàm răng cô gái lập cập va vào nhau.

- Tôi không muốn mình là nhân vật của một cuộc phiêu lưu tồi. Mọi thứ thật buồn cười anh ạ!

- Không có cuộc phiêu lưu nào hết. Tôi yêu em!

Người đàn ông ôm chầm lấy cô gái. Đường hun hút gió, một vài chiếc xe vụt qua, tiếng động cơ ầm ỉ không làm con phố nóng lên chút nào. Môi cô gái đau rát vì những nụ hôn tối tập si mê. Mái tóc ẩm ướt của cô gái xoắn tung vì đôi bàn tay quá mạnh, và vì sự vùng vẫy cương quyết nhưng yếu đuối. Cô gái thấy mình đang ấm dần lên, nhưng lòng bộn bề những hoài nghi và đón nhận. Trong phút chốc, họ như một đôi yêu nhau thực sự, bắt đầu từ những thứ không thể nào khác được.

Thời tiết thật khắc nghiệt. Rét kéo dài lê thê như thể sợ ấm lên là người ta chẳng ai muốn tỏ tình. Người đàn ông và cô gái, lại hẹn hò nhau. “Cô không sợ tôi sẽ lại hôn cô ư?” “Không sợ!” Họ lại chờ nhau long rong khắp phố trong cơn mưa phùn có những sợi nước nhỏ li ti như kim tiêm châm vào mặt. Chỉ có điều, tay cô gái không còn đút vào túi áo anh ta.

Chẳng thể lý giải nổi cái mà 2 người đang có với nhau là thứ gì. Người người đi trên phố, chẳng ngần ngại ôm nhau. Trong những đôi kia, có đôi nào là tuần sau cưới? Đôi nào ngày mai chia tay, đôi nào đùa cợt và đôi nào chỉ đơn thuần là một sự chống-lại-thời-tiết? Khác gì nhau đâu, trong lúc này họ đang rất ấm. Cô gái bật cười. Rồi lại cảm giác mắt mình đang tiết ra cái thứ nước

mắn mẩn quái quỷ mỗi lần da diết nhớ. “Đôi khi, trên mái tình ta nghe những giọt mưa...” Tình yêu là bình hoa đẹp khi con chuột chạy qua làm nó vỡ.

Lúc này, chẳng còn bình hoa nào, chẳng có con chuột nào, chỉ là một sự mơ hồ nuôi tiếc. Vì mỗi tình không thể nguôi một sớm một chiều, vì một cái gì không còn như trước nữa, giữa cô gái và người đàn ông, hay vì cái tật bất ổn dai của những cô gái nhạy cảm? Điều người đàn ông nói ra đêm ấy, thiếu một cái gì đó để họ có thể hôn nhau trở lại mà không phải nghĩ ngợi gì, nhưng lại cũng không thừa thãi sự gian dối để họ chẳng bao giờ nữa nhìn mặt nhau.

Những nụ hôn vừa cắn vừa xiết của người đàn ông, giống như sự ngẫu hứng của cơn nắng ngày đông, bùng lên ở góc phố này rồi tắt lịm khi trở về một góc phố thân quen khác, khi mà thời tiết bắt đầu ấm dần lên.

Sau những ngày đại hàn nghiệt ngã, nắng bắt đầu làm tươi lại những vạt hoa trên phố. Cô gái có thể đi trên phố một mình mà không cần đút tay vào túi. Nhưng lại thấy lạnh lạnh khi bước qua cái vỉa hè nhìn ra hồ, nơi người đàn ông lạ lòng nhất từ trước đến nay trong số hàng nghìn gương mặt tình cờ, đã nắm tay cô: “Làm người yêu tôi nhé!” - ấm áp, dịu dàng và ngắn gọn như sự ngẫu hứng của lửa.

Người đàn ông trước khi ra đi, đã cảm ơn và xin lỗi. Cô gái nhìn thấy một cô gái khác đang ngồi sau xe người đàn ông, tay cô ấy nằm gọn trong túi áo anh ta, giống như cô của một đêm nào, cho dù chiều nay nắng tràn khắp phố, chẳng có mưa bụi như kim tiêm châm vào mặt, chẳng có gió buốt nghiệt buốt ngã. Cô gái nhận ra mình ngưỡng mộ lời nói yêu của những người đàn ông chưa bao giờ phiêu lưu biết chừng nào, cũng như những cái nắm tay, những nụ hôn, những vòng ôm không phải là một sự chống-lại-thời-tiết. Quả thực, cô gái thấy mình vừa đánh mất điều gì.

Trong cuộc đời người ta, có những thứ chỉ đến trong khoảnh khắc. Đẹp để hay ê chề, rồi nó cũng sẽ vụt tan đi, không thể nào khác được.